

DIAGNÓZA

GAMBLER

Petr Sýkora

● ■ pointa

Diagnóza gambler

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Sýkora
Diagnóza gambler – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DIAGNÓZA

GAMBLER

Petr Sýkora

● — pointa

ISBN tištěné verze 978-80-7691-042-3

ISBN 978-80-7691-116-1 (1. zveřejnění, 2023) (pdf)

ISBN 978-80-7691-117-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN 978-80-7691-118-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Copyright © Petr Sýkora, 2023

Ú V O D

Tato kniha byla napsána jen a jen z prožitých, pravdivých a životních situací, které jsem během 30 let, s mírnými abstinencemi, sám sobě vlastní hloupostí připravil. Vše je naprostá pravda. Jen jedno jméno je změněno, časy a dny nesedí úplně přesně a také finanční částky – kolik peněz bylo mnou prohazováno – jsou zaokrouhlené, jelikož je již nelze doopravdy úplně přesně spočítat. Dle mých odhadů je prohraná cifra někde u 4 až 5 milionů korun českých.

Vy, kdo jste se rozhodli přečíst mou knihu, možná už máte nějakou zkušenost s problémem sázek a s hraním, ať už z rodiny, či od známých nebo kamarádů. A vám, kdo jste tímto tématem NEPOLÍBENI, přeji, ať se vás tento problém netýká. Svými řádky bych vás rád varoval před tímto zlem, protože – a na to bych chtěl všechny čtenáře důrazně upozornit – není vůbec pravdivé rčení „Kdo si hraje, nezlobí“. Po vlastních zkušenostech soudím, že hraní a sázení je daleko nebezpečnější než kouření v hospodách. Ze všech stran na nás útočí reklamy na online sázení a na sázkové kanceláře, stejně tak máme stále zbytečně mnoho legálních heren a kasin. Nikomu nechci

radit, co by měl dělat a jak má žít, jen vás seznámím s mojí trpkou osobní zkušeností a s tím, jak sázení ničí můj život. Jestli má zpověď pomůže odradit alespoň jednoho hráče, budu moc rád, protože tento problém se netýká pouze samotného gamblera, ale i jeho blízkých – manžela, manželky, rodiny, dětí –, kteří trpí podobně a mnohdy i víc než ten, kdo hraje a sází. I jich se to bytostně dotýká.

DĚTSTVÍ A ZÁKLADKA

Jmenuji se Petr, je mi 49 let a narodil jsem se do úplně normální rodiny. Měl jsem vše, co jsem k životu potřeboval. Otec pracoval v tehdy slavné Poldi Kladno jako dělník a matka byla příslušnice Sboru národní bezpečnosti. Nyní by se řeklo policistka. Časem k nám do rodiny přibyla ještě má sestra Lenka, která je o sedm let mladší než já.

Doma nebyly žádné excesy, prostě obyčejná rodina. Já chodil do školy, rodiče od pondělí do pátku do práce. V sobotu či v neděli byl takzvaný návštěvní den, kdy jsme jezdili ponejvíce k bratrovi mého otce nebo po výletech na hrady a zámky. Výlety jsem dvakrát moc nemusel, stejně jako moje máma, ale zpětně musím uznat, že to mělo něco do sebe. Raději jsem ale byl na návštěvách u strýce, protože měl dva vyžehněné kluky v mém věku, a tak nebyla o zábavu nouze.

Mám pocit, že od narození žiju tak nějak zrychleně. Vše musím mít hned a nejlépe včera. Ono se to ve výsledku také podstatně odráží na mém životě. Do školy jsem šel v šesti letech, když mi bylo šest teprve necelý měsíc, a základku jsem tedy vychodil již ve čtrnácti

letech, ale celkem bez větších problémů. Učil jsem se průměrně – s nejhoršími známkami trojkami.

Byl jsem obyčejný kluk, co ve 13 letech zkusil první cigaretu – dodnes jsem se tohoto zlovyku nezbažil. Proháněl jsem holky a s kamarády prováděl úplně normální aktivity, jako je hraní fotbalu a hokeje s tenisákem. Později jsem se začal vrtat v mopedech, fichtlech – prostě v mašinách, takže ve 13 letech jsem si z uspořených peněz za čtyři sta korun koupil od bratra mé matky svoji první motorku. Byla to Jawa 21. Já byl v sedmém nebi, paráda, žádný „šunt“, skvěle zachovalý a udržovaný Pionýr, kterého jsem ještě dva roky šperkoval a leštil, než jsem si udělal řidičský průkaz. Samozřejmě, když máte takový stroj (který jsem parkoval u své skvělé babičky a neméně úžasného dědy), tak vás to nutí jezdit. Jezdil jsem po dvorku u babičky a dědy, ale občas, když se nedívali, tak šup a vystrkal jsem „Jawičku“ ven na ulici zkusit, co to umí. Svištěla tak maximálně šedesát kilometrů za hodinu, ale já si připadal, jako kdybych jel dvě stě. S věkem rostla chuť a v sedmnácti letech jsem si koupil Jawu 250 „kývačku“ a to už byl jiný kalibr. Co se týče peněz, byl jsem spíš dost velká držgrešle a byl jsem sakra opatrný na každý zbytečný výdaj.

UČŇÁK, PRVNÍ ZAMĚSTNÁNÍ, VOJNA

Když jsem ukončil základní školu, naši se po sedmnácti letech manželství rozvedli. Vůbec mě to nepřekvapilo, neboť hádky mezi matkou a otcem byly na denním pořádku. Dodnes nedávám vinu ani jednomu z nich, že jim to nevyšlo – oba byli tolik rozdílní. Naopak se spíše divím, že jim to vydrželo tak dlouho. Otec se pak odstěhoval k jiné ženě a já si začal žít krapet volnější život, neboť do té doby mě doma drželi dost zkrátka. Zůstal jsem s mou matkou a sestrou. Důvodů k rozvodu bylo asi víc, ale posledním hřebíkem do konce manželství mých rodičů byla nevěra otce.

V tomto období jsem nastoupil na učňák v Berouně do učebního oboru určeného přímo pro kladenské ČSAD, tedy na mechanika opraváře se zaměřením na silniční motorová vozidla. Nyní zjednodušeně automechanika, ale doba komunismu si žádala honosné názvy čehokoli. Střední odborné učiliště, které jsem navštěvoval, bylo už pro mne větší zátěž než základka. Nejprve jsem v Berouně, kde byla má škola, nastoupil na internát. Jenže jsem si tam připadal jaksi uvězněný, jako bych tam byl za trest. Aspoň mně se to tak jevilo,